

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Johannes 20, 16 - 17
Middagdienst
Pasen

Broeders en zusters, op deze paasmiddag zullen we stilstaan bij de blijde boodschap van de opstanding van onze Heiland, zoals die tot Maria van Magdala kwam. Haar diepe verdriet werd veranderd in grote blijdschap toen ze ontdekte dat haar Meester opgestaan was uit de dood. Daarom zullen we straks, na de vredegroet van de Here, met elkaar zingen over de liefde en de warmte die God ons geeft, zoals dat is verwoord in Psalm 117. Maar we zullen deze dienst beginnen met onze afhankelijkheid van onze Here te belijden. Laten wij daartoe gaan staan.

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Lied : Psalm 117 (lofzang op de Here vanwege de liefde en de warmte die Hij ons geeft)**
- 4. Gebed voor zegen over deze dienst**
- 5. Schriftlezing : Johannes 20 : 1 - 18**
- 6. Lied : Lied 208 : 1, 2 en 3**
- 7. Tekst : Johannes 20 : 16 en 17**
- 8. Lied : Gezang 4**
- 9. Dankzegging en voorbede**
- 10. Slotzang : Psalm 22 : 11, 13 en 14**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Ik mag u deze middag weer de blijde boodschap van Pasen bekendmaken. En het maakt niet zo veel uit uit welk evangelie we het verhaal van Pasen lezen. Het maakt ook niet veel uit of we nu door de ogen van Petrus, Johannes of zoals wij vanmiddag doen, vanuit de ogen van Maria van Magdala naar deze geschiedenis kijken. In grote lijnen gebeurt er bij alle betrokkenen die morgen hetzelfde. Hun verdriet over de dood van hun Here Jezus Christus verandert in blijdschap als ze zien, dat Hij niet langer dood is, maar leeft. Ja, dat Hij is opgestaan uit de doden. Ongelovige ogen gaan open voor de echte werkelijkheid. Zij geloofden dat Jezus dood was, maar de werkelijkheid is anders: Jezus leeft.

Ik bedien u dan ook vanmiddag de blijde boodschap van Pasen onder het volgende thema:

De Here Jezus opent de ogen van de treurende Maria voor de blijdschap van de werkelijkheid.

En deze werkelijkheid is:

- 1. dat ze een levende Meester op aarde heeft,**
- 2. en een God en Vader in de hemel heeft.**

We zullen dus allereerst zien **dat de Here Jezus de ogen van de treurende Maria opent voor de werkelijkheid dat ze een levende Meester op aarde heeft.** Het is opvallend hoe Johannes in zijn paasevangelie het spotlicht op Maria van Magdala heeft gericht. In vers 1 van hoofdstuk 20 beschrijft hij hoe Maria vroeg in de morgen van de eerste dag van de nieuwe week op weg gaat naar het graf van de Here Jezus. Uit de andere evangeliën weten we dat zij niet de enige vrouw was die op die morgen naar het graf van de Here Jezus ging. Ze was met andere vrouwen op weg gegaan om het lichaam van de Here Jezus verder te gaan verzorgen. Maar Johannes zet Maria in de schijnwerpers. Niet om haar te verheerlijken, maar omdat zij op die morgen zo'n vooraanstaande rol heeft mogen spelen. Want zij is de eerste aan wie de Here Jezus zal verschijnen.

Johannes beschrijft hoe Maria, nadat zij had gezien dat de steen voor het graf was weggerold, de discipelen heeft gewaarschuwd. Zoals uit vers 11 blijkt, is ze vervolgens Petrus en Johannes gevolgd naar het graf. Mogelijk heeft ze deze twee niet helemaal

kunnen bijhouden, of ze is buiten blijven staan toen Johannes en Petrus het graf ingingen. Want als Petrus en Johannes het graf in gaan, is ze er niet bij.

Maria staat buiten dicht bij het graf. Uit de beschrijving die Johannes geeft van haar gedrag blijkt hoe Maria compleet stuk is van alles wat er in de afgelopen dagen is gebeurd. Ze is verslagen door haar verdriet. Ze leeft als het ware in een roes van verdriet. In beslag genomen door haar gevoelens en gedachten. Vol van de dood van haar Here, van wie ze zo intens veel hield. Aan wie ze ook zo ontzettend veel verschuldigd was. Want het was de Here Jezus geweest die haar verlost had van zeven boze geesten. Hij had haar het leven terug gegeven. En ze had genoten van zijn liefde en zijn warmte. Ze had Hem diep in haar hart gesloten. Jezus is haar Meester. O nee, was haar Meester. Want Hij is niet meer. Vrijdag hebben de Joodse leiders eindelijk gedaan weten te krijgen wat ze al tijden wilden: een einde maken aan het optreden van Jezus. Ze hadden de Romeinse stadhouder zo onder druk weten te zetten, dat hij uiteindelijk maar toegegeven heeft om Jezus te veroordelen. En toen heeft hij Jezus door zijn soldaten laten kruisigen. Zo was haar Meester aan zijn einde gekomen.

En het verdriet over dit kostbare verlies heeft haar volkomen in de greep. Zo zelfs dat ze niet heeft gemerkt hoe er bij Johannes het besef was ontwaakt dat het lichaam van de Here Jezus niet geroofd was, maar dat Hij was opgestaan uit de dood. Want als Johannes en Petrus teruggaan naar Jeruzalem, blijft Maria dan ook bij het graf achter. En zij huilt. Al huilend slaat ze op een gegeven moment een blik in de grafkamer, waar haar Here had gelegen. Zoals een mens dat doet. Wel wetend dat Hij daar niet meer ligt, maar die plek is dan nog altijd het meest nabij. Dat is de laatste plek waar haar Meester geweest is, voor zover zij weet. Ze ziet dan hoe er twee engelen in de grafkamer zitten, de één aan het hoofdeinde en de ander aan het voeteneinde van waar de Here Jezus had gelegen. En ze vragen haar: Vrouw, waarom huilt u eigenlijk? En zonder dat zich bewust lijkt te zijn van het bijzondere van deze verschijning zegt ze tegen de engelen: omdat zij mijn Here hebben weggenomen en ik weet niet, waar zij Hem hebben neergelegd. Hoort u die diepe band van Maria met de Here Jezus: 'mijn Here', zegt ze. En als de engelen haar geen antwoord geven waar zij zijn lichaam kan vinden, draait ze zich maar weer om.

En nadat ze zich heeft omgedraaid ziet ze een andere man. Een man die haar ook aanspreekt en ook vraagt waar ze om huilt. Bij Maria is er nu een sprankje hoop, want

ze hoopt dat deze man, die ze voor de hovenier, de tuinman, aanziet, ... dat deze man misschien wel weet waar het lichaam van haar Here naartoe is gebracht. Maar na dat gezegd te hebben, keert ze haar rug naar de hovenier toe, zodat hij in ieder geval niet de pijn in haar gezicht zal zien, als hij moet zeggen dat hij het ook niet weet. Als dit nieuwe sprankje hoop ook vervliegt. En terwijl ze zich voorbereid op nieuwe pijn, hoort zij haar naam noemen. 'Maria'. En dan dringt het plotseling tot haar door. Of het door de manier is waarop de Here Jezus haar naam heeft genoemd, of dat ze gewoon zijn stem heeft herkend, die stem waar ze altijd zoveel en zo graag naar luisterde, we weten het niet. Maar in één keer dringt tot haar door wie daar achter haar staat. Het is niet de tuinman. Maar het is haar Here en Meester! Het is Jezus! Wat er op dat moment allemaal door haar heen is gegaan we weten het niet. Of de gedachte aan opstanding uit de dood bij haar is opgekomen, wordt ons niet verteld. Waarschijnlijk heeft ze daar nog helemaal niet over nagedacht. Maar ze weet wel: dat is de stem van mijn Meester! Haar lieve Meester. Daarom draait ze zich om en pakt Hem vast en zegt: 'Mijn Meester'.

Zo grijpt ze Hem stevig vast, vastbesloten om Hem nooit meer los te laten. Ze heeft Hem één keer moeten loslaten. Maar nu Hem heeft teruggekregen uit de dood is ze vastbesloten om Hem nooit meer loslaten. Haar diepe en intense verdriet maakt plaats voor grootse blijdschap. 'Mijn Heer is niet dood, maar Hij leeft'. 'Ik was in Hem het kostbaarste wat ik had kwijtgeraakt, maar nu heb ik Hem terug, om Hem nooit meer kwijt te raken'.

Dat is de blijdschap van Maria. De werkelijkheid van Jezus dood was zo reëel geweest, dat noch de lege doeken, noch het lege graf, noch de engelen in de grafkamer, noch de verschijning van de Here Jezus zelf, in staat waren geweest om haar ervan te doordringen, dat dat niet de werkelijkheid was. Dat de werkelijkheid integendeel was dat de Here Jezus was opgestaan uit de doden en leefde. Ze was zo overtuigd geweest van zijn dood, dat ze bijna niet tot een andere gedachte te bewegen was. Pas toen ze Jezus haar stem hoorde noemen kwam ze tot de werkelijkheid terug: Jezus is niet dood, maar leeft. Dat in de eerste plaats.

We zullen in de tweede plaats zien **dat de Here Jezus de ogen van de treurende Maria opent voor de werkelijkheid dat ze een God en Vader in de hemel heeft.** Maria die haar geluk niet op kan, wil maar één ding: bij haar Here blijven. Maar de Here Jezus maakt haar gelijk duidelijk dat dat niet kan. Ze mag Hem niet vasthouden,

want de Meester is nog niet klaar met zijn werk. Wel is Hij bijna klaar met zijn werk hier op aarde. Hij moet nog enkele malen aan zijn leerlingen verschijnen. Om hen verder voor te bereiden op het werk wat ze moeten gaan doen. Als ze de wereld in moeten gaan om de blijde boodschap van zijn verzoenend lijden aan alle mensen bekend te gaan. De boodschap dat Jezus van Nazareth, de Zoon van God, voor onze zonden betaald heeft en zo de weg naar God heeft vrijgemaakt. Die blijdschap mogen ze gaan verkondigen. Maar voordat het zover is, moet eerst nog goed tot ze doordringen wie die man nu precies is geweest met wie ze drie jaar lang door Israël zijn getrokken. En moeten ze ook nog beter gaan beseffen, waarom Hij naar de wereld was gekomen. En hoe zijn Koninkrijk er uit ziet. Eerst moet alles nog op zijn plaats vallen. En als dat gebeurd is, dan gaat de Here Jezus van deze aarde weg. Om aan de rechterhand van zijn Vader plaats te nemen. En vandaar voor zijn kerk te gaan zorgen. Om haar te leiden en te bewaren bij de verlossing die Hij voor haar verworven heeft door zijn lijden en dood aan het kruis afgelopen vrijdag. Om zijn werk als Koning en Hogepriester van zijn volk daar voort te zetten.

Maar niet zonder dat zijn volk hier op aarde weet van de vruchten van zijn werk tot nu toe. En ook niet zonder dat zijn volk weet dat het nu al van die vruchten mag genieten. Want er heeft en enorme verandering plaats gevonden na vrijdag. Mocht tot vrijdag alleen de Hogepriester een maal per jaar voor de Here in zijn huis verschijnen. God ontmoeten. Nu, nu de Here Jezus zijn uitverkorenen verlost heeft van hun zonden en hun schuld, mogen zij ook zelf voor Gods troon komen. De zonden die tussen God en ons in stonden zijn weggenomen. Weggewassen in de stroom van het bloed van Jezus Christus. Er is heel wat veranderd sinds vrijdag.

En dat vertaalt zich ook in de woordkeuze van de Here Jezus. Want let u er maar eens op hoe de Here Jezus nu zijn leerlingen noemt tegenover Maria. Hij zegt niet: 'gaat naar mijn discipelen', maar Hij zegt: 'gaat naar mijn broeders'. De Here Jezus noemt hier dus zijn leerlingen 'zijn broeders'. Je mag ook rustig zeggen 'zijn broers'. Zo ziet Jezus voortaan zijn discipelen als zijn broers. Zijn leerlingen zijn nu ook zijn familie geworden. Zoals ook blijkt uit de volgende woorden van de Here Jezus. Als Hij zijn Vader aanduidt als "hun Vader". Nu is het niet voor het eerst dat Jezus zijn Vader "onze Vader" noemt. Want in het gebed dat Hij ons Zelf geleerd heeft, heeft Hij God ook "onze Vader" genoemd. Maar na afgelopen vrijdag heeft dat nog veel meer inhoud en

zijn ware fundament gekregen. Want sinds vrijdag is datgene weg wat tussen God en ons in stond: onze zonden.

En sinds vandaag is er een nieuwe mensheid opgestaan. Daar is niet alleen meer de mensheid die in zonden ontvangen en geboren is. De mensheid die zijn begin heeft in Adam en Eva. De mensheid van de oude mens. Maar met Jezus is er een nieuwe mensheid ontstaan. Een mensheid van mensen die opnieuw geboren zijn. Die niet zijn voortgekomen uit bloed, uit de wil van het vlees. Maar een mensheid die uit God geboren. Uit zijn Woord en Geest. En daarom noemt de Bijbel de Here Jezus ook Adam. In 1 Corintiërs 15 : 45. Waar geschreven staat: Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest. Met de Here Jezus is er een nieuwe mensheid opgestaan. Een mensheid die begint en voortkomt uit Christus en zijn werk. En dan ook met Hem verbonden is. En dan ook mag delen in zijn rijkdom. En die daarom ook tegen Christus' Vader "onze Vader", mag zeggen.

En ook tegen zijn God "onze God". Want dat is Hij ook, volgens de woorden van Jezus Christus zelf. Onze God. Hij is onze Maker. Maar wat nog veel belangrijker is. Hij is de God die ons leven in stand houdt en bewaart. Die met zijn almacht ons omringt. Zelfs zo dat er geen haar van ons hoofd vallen kan tegen zijn wil. Die met zijn wijsheid ons onderwijst. Die met zijn liefde voor ons zorgt. De God die er altijd was voor zijn Zoon, die God is er ook voor ons.

Dat is de heerlijke boodschap die Maria aan de leerlingen van de Here Jezus mag overbrengen. 'Ik heb onze Meester gezien! Hij is niet dood, maar Hij leeft. Hij heeft de dood overwonnen. En Hij heeft ons zo met God verzoend, dat God ons nu tot zijn kinderen heeft aangenomen.' Wat een heerlijke boodschap voor Maria om te gaan vertellen. Haar verdriet, dat haar volkomen het zicht op de werkelijkheid benam, heeft plaats gemaakt voor diepe vreugde nu het Woord van de Here Jezus haar ogen heeft geopend. Nu ziet ze weer scherp. Mijn Here leeft!

En nu verwachtte u misschien het woordje 'amen'. Want zo gaat het meestal met een paaspreek. Als de tekst is behandeld en de kern duidelijk is geworden, dan is het klaar. Maar, broeders en zusters, daar wil ik nu niet mee eindigen. Want wat gebeurt er nu straks als we naar huis gaan? Is er dan wat veranderd in ons leven? Waarschijnlijk niet zo veel. Want het was wel mooi, maar op de keper beschouwd wisten we het ook

eigenlijk wel. We hebben het misschien nog even over Maria. Die zoveel aanwijzingen had gekregen en nog niet zag, dat de Here Jezus niet dood was, maar leeft. En misschien schudden we ons hoofd over haar kleingeloof.

Maar broeders en zusters, weten wij zeker dat wij een scherpere blik hebben dan Maria? Want we vieren vandaag wel Pasen, het feit dat de Here Jezus is opgestaan uit de dood en werkelijk leeft. Maar leeft Hij wel echt voor ons? Er is vandaag zoveel verlangen naar Godservaring in de kerk. Ik kom het onder mijn catechisanten tegen maar ook onder de volwassenen. We zouden graag meer van God willen ervaren. Meer willen voelen en meer willen beleven. Maar ik vraag me af, broeders en zusters, of we daarmee niet verdacht veel op Maria lijken. Zij zocht Jezus, maar vond Hem niet, terwijl Hij zo dichtbij was. Ja, Hij was zo dichtbij dat ze zich maar om hoefde te keren om Hem te zien. En zien wij wel, die zo naar geloofservaring verlangen, dat Jezus Christus vandaag nog steeds dichtbij is? Is Hij niet hier in ons midden? Heeft Hij niet zelf gezegd dat waar twee of drie in zijn Naam vergaderd zijn, Hij in hun midden zal zijn? En Hij komt tot ons in de woorden van de prediking? Woorden van liefde en genade. Woorden van leven en overwinning op de dood. En is Hij niet in ons midden als de doop bediend mag wordt en baby's horen dat Jezus Christus ze beloofd dat hun al hun zonden vergeven zijn vanwege zijn dood en bloedstorting? En als het water op het hoofd van dat kind neerkomt ten teken dat hem al zijn zonden vergeven zijn? En is de Here ook niet hier als wij het Avondmaal vieren? Is Hij dan niet in ons midden in de tekenen van brood en wijn. Wordt Hij dan zichtbaar en tastbaar aan ons uitgedeeld. Alleen ....., zien wij het nog, broeders en zusters? Kijken wij wel met de ogen van het geloof? Of zijn we als Maria, die vraagt om haar Here te mogen zien, terwijl Hij voor haar staat.

Is dat vandaag de dag niet onze diepste armoede broeders en zusters: dat we wel geloven dat de Here Jezus leeft, maar dat wij Hem niet in ons leven laten leven. Dat we het feest van Pasen alleen maar één maal per jaar als een historische gebeurtenis vieren, in plaats van dat we elke dag ons verheugen over het feit dat onze Heiland, onze Koning leeft? Heeft de Here Jezus, heeft onze God en Vader wel een echte plaats in ons dagelijks leven? Geloven we echt dat onze Heiland bezig is en in de hemel ons als zijn kerk regeert en bewaart?

Komt het feit dat we de kans groot is dat alle vacatures voor ambtsdragers niet vervuld kunnen worden, niet voor een deel omdat Christus te weinig voor ons leeft en wij te

weinig met Hem leven? O, ik zeg niet dat er lichtvaardig ontheffing gevraagd wordt. En ik zeg niet dat er door niemand deze nood bij Christus wordt gelegd. Maar is er bij ons allemaal wel het verlangen en het gebed om zo met elkaar naar Christus toe te groeien dat we in staat zijn om het ambtswerk voortgang te laten vinden? Is er bij ons allemaal wel het verlangen om het rijk van Christus mee op te bouwen? En nu kan het best zijn dat we vinden dat we te weinig kennis hebben. Maar als we dat zo als een gemis ervaren, waarom worden de Bijbelstudieverenigingen dan niet beter bezocht? En waarom wordt er dan niet meer onder ons gestudeerd in de Bijbel?

Broeders en zusters, leeft Christus voor ons? En leven wij Hem? Want daar voor is Hij opgestaan uit de doden. Opdat Hij eeuwig voor ons leeft en wij met Hem leven. Misschien vindt u dit een ernstig woord om een paaspreek mee te eindigen. En slaat het uw vreugde en uw troost neer. Maar daarom zeg ik het niet. Ik zeg het opdat onze vreugde nog groter is. Opdat de blijde boodschap dat onze Here leeft meer en meer gaat leven in ons leven. Meer en meer werkelijkheid wordt. Opdat we elke dag de vreugde van Pasen kennen. Zodat wij in al onze zorgen, de persoonlijke en de kerkelijke, onze toevlucht weten te vinden bij onze Heiland, Jezus Christus en bij onze God en Vader in de hemel. Want onze Koning Jezus Christus leeft. En van Hem is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid. En dat was niet alleen op de paasmorgen, toen Hij opstond uit de dood maar dat is tot in eeuwigheid zo. En dus ook vandaag.

Amen